

Sygn. akt I Ca 212/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Barbara Bojakowska

Sędziowie Joanna Składowska

Katarzyna Powalska

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2020 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko D. C.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgierzu

z dnia 30 sierpnia 2019 roku, sygnatura akt III RC 191/17

1) oddala apelację;

2) zasądza od D. C. na rzecz J. W. 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 212/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2019 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie z powództwa małoletniej J. W. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego K. W. (1) przeciwko D. C. podwyższył alimenty ustalone w pkt 3 wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 4 lipca 2016 roku wydanego w sprawie o rozwód, sygn. akt XII C 789/16 od pozwanej D. C. na rzecz jej małoletniej córki J. W., z kwoty po 50 złotych do kwoty po 1500 złotych miesięcznie, płatnej z góry do 10. dnia każdego miesiąca do rąk przedstawiciela ustawowego powódki - K. W. (1) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, poczynając od dnia 1 czerwca 2017 roku, umorzył postępowanie w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie, zasądził od pozwanej na rzecz małoletniej powódki kwotę 4.500 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 870 złotych tytułem opłaty sądowej, od której uiszczenia powódka była zwolniona z mocy ustawy, nadał wyrokowi co do punkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt XII C 789/16 z powództwa D. C. przeciwko K. W. (1) o rozwód w pkt 2 powierzył wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnimi dziećmi: J. W., A. W. i K. W. (2), obojgu rodzicom ustalając, że miejscem zamieszkania małoletniej J. będzie miejsce zamieszkania ojca, a miejscem zamieszkania małoletnich A. i K. miejsce zamieszkania matki, nadto strony będą sprawowały nad małoletnimi A. i K. opiekę naprzemienną w systemie dwutygodniowym poczynając od 1 września 2016 roku i sprawowania tej opieki w pierwszej kolejności przez matkę a następnie przez ojca. W pkt 3 ustalił, że koszty utrzymania małoletnich A. i K. ponoszą strony w okresach, kiedy dzieci mieszkają u każdego z nich, a ponadto koszty wychowania i utrzymania małoletniej J. ponoszą obie strony i w ramach tego obowiązku zasądza od D. C. na rzecz małoletniej kwotę 50 zł miesięcznie. Małoletnia J. o tym, że jej wolą jest zamieszkiwanie przy ojcu poinformowała w czasie sprawy rozwodowej stron. Rodzice dziewczynki uzgodnili wówczas, że będą po połowie ponosili koszty utrzymania J.. Ponieważ w wyroku rozwodowym Sąd zobligowany jest orzec o alimentach na rzecz dzieci, strony zdecydowały się wskazać symboliczną kwotę 50 zł. Gdy sąd pierwszej instancji czynił przedmiotowe ustalenia J. uczęszczała do drugiej klasy przygotowującej do matury międzynarodowej w (...) Liceum Ogólnokształcącym w Ł.. Koszty utrzymania dziewczynki to kwota około 4.000 zł. W pierwszej klasie Liceum małoletnia przygotowywała się do egzaminu i uczęszczała na indywidualne zajęcia dwa lub trzy razy w tygodniu. Koszt jednej godziny wyrażał się kwotą 100 zł. Koszt książek to kwota 2.500 zł, w pierwszej klasie około 700 zł, koszt kalkulator graficzny 500 zł. Koszt wyprawki pokryła pozwana i opłaciła córce komitet rodzicielski. Ojciec dokupił przybory szkolne za kwotę około 200 zł. W pierwszej klasie małoletnia uczestniczyła w ramach szkoły w wycieczce do Szwajcarii oraz na wymianie uczniów w Hiszpanii. Koszt wyjazdu to około 2.000 - 2.500 zł. Poza kosztami samej wycieczki doszły dodatkowe wydatki związane chociażby z kieszonkowym. Po pobycie J. w Hiszpanii przedstawiciel ustawowy gościł u siebie uczennicę z Hiszpanii. Jej pobyt kosztował około 600 zł. D. C. nie partycypowała w pokryciu wydatków związanych z wyjazdem. Gościła u siebie przez jeden dzień uczennicę z Hiszpanii. Małoletnia J. uczęszcza na indywidualne zajęcia z języka angielskiego, których koszt wyraża się kwotą 800 zł. Nadto dziewczynka uczęszcza na język francuski do szkoły językowej A. F. w Ł., koszt kursu to kwota 1.500 zł za trymestr. W 2017 roku J. uczyła się języka angielskiego w Centrum (...). Pozwana partycypowała w kosztach nauki córki. Obecnie dziewczynka nie spożywa obiadów w szkole, w czasie nauki w gimnazjum obiady opłacała matka małoletniej. Małoletnia zakończyła leczenie ortodontyczne, w wydatkach partycypowali obydwaj rodzice. J. nosi okulary, w styczniu 2018 roku pozwana zakupiła córce okulary za kwotę 404 zł. J. pozostaje pod opieką stomatologa, koszty ponoszone z tego tytułu przez ojca to około 150 zł miesięcznie. Aktualnie istnieje potrzeba wymiany małoletniej sprzętu sportowego. Ojciec zakupił córce kask rowerowy. Nadto, małoletnia generuje wydatki związane z rozrywką. W tym roku ferie dziewczynka spędziła z ojcem na nartach w S.. Koszt wypożyczenia nart to kwota 200 zł na dziecko, karnet 100 zł dziennie, wyżywienie na stoku 50 zł dziennie. Apartament kosztował 2.700 zł, paliwo 800 zł. Wakacje J. spędziła z ojcem w Niemczech, gdzie byli dwa tygodnie. Kemping kosztował 1.000 euro, zaś cały wyjazd to koszt około 10.000 zł. W 2018 roku K. W. (1) wyjechał z córką w weekend majowy, koszt to 1.300 zł, a na J. przypadała połowa tej kwoty. Ferie zimowe dziewczynka spędziła z tatą na Słowenii, koszt, który przypadł na małoletnią to między innymi: 600 zł nocleg, 400 zł paliwo, 600 zł karnety, 60 euro restauracja, zakup rękawic narciarskich - 300 zł, zakup bielizny termicznej. W wakacje 2017 roku J. wyjechała do Grecji. Koszt wyjazdu przypadający na dziecko to 1.567 zł, dodatkowo ojciec dał dziewczynce 300 euro, zaś matka 40 euro. Nadto małoletnia wyjechała do G., gdzie spędziła tydzień, koszt, jaki poniósł K. W. (1) na córkę przedstawia się następująco: 50 zł dziennie nocleg, wizyty w restauracji 40 zł dziennie, śniadania 20 zł dziennie, paliwo 150 zł. Małoletnia spędziła z ojcem tydzień w Szwecji, koszt kempingu to 2.000 zł na dwie osoby. Z pozwaną J. wyjechała w sierpniu 2017 roku do S.. W 2017 roku J. uczestniczyła w (...), gdzie koszt wyżywienia wyniósł 280 zł. Wyżywienie J., zakup środków chemicznych i kosmetycznych to kwota około 1.500 zł miesięcznie. Odzież i obuwie to wydatek rzędu 300 zł miesięcznie. Małoletnia ma telefon komórkowy, koszt miesięczny to około 250 zł ze splatą nowego aparatu. K. W. (1) uiszcza składki na ubezpieczenie córki w wysokości 900 zł. W 2018 roku małoletnia trzy razy miała infekcje sezonowe, koszty farmaceutyków to 150 zł. Dwie wizyty lekarskie miały charakter prywatnym, ich koszt to około 200 zł. Na komunikację MPK J. wydaje 30 zł w skali miesiąca. Co miesiąc ojciec płaci około 50 zł za ściąganie muzyki z Internetu. K. W. (1) przekazuje córce kwotę około 100 zł na tzw. wyjścia. D. C. uczestniczyła w

wydatkach na leczenie dziecka, na przykład w czerwcu bieżącego roku wizyta u ginekologa - 120 zł. Matka założyła córce aplikację U., dziewczynka korzystała z niej w czasie, gdy była u niej H.. Matka opłaca córce zajęcia taneczno-aktorskie, których koszt to 290 zł. Do momentu rozwodu rodzice małoletniej zamieszkiwali wspólnie. Aktualnie K. W. (1) zamieszkuje w domu z partnerką i małoletnią J.. Koszty utrzymania domu powód oszacował na około 4.000 zł w skali miesiąca: gaz 800 zł, prąd 400 zł, wywóz śmieci 40 zł, podatek od nieruchomości 500 zł, ubezpieczenie 1.400 zł. Opłata za przekształcenie tytułu prawnego do nieruchomości 2.500 zł rocznie, rata kredytu 3.600 zł. Odświeżenie domu, które zostało przeprowadzone po wyprowadzce pozwanej, to koszt 150.000 zł. Drobne naprawy w domu to średni miesięczny koszt 100 zł. Przedstawiciel ustawy ponosi następujące wydatki związane z utrzymaniem działki w P., gdzie małoletnia spędza weekendy oraz część wakacji: opłata dzierżawna 1.500 zł rocznie, prąd 1.100 zł rocznie, drobne naprawy 1.000 zł rocznie. Po rozstaniu stron kontakty matki z córką nie były częste. Po upływie kilku miesięcy zaczęły się polepszać. Pozwana uczestniczyła w życiu małoletniej na przykład wychodziła z córką do teatru, jak również kupowała jej odzież. J. spędziła z matką wakacje w S. G. i w Ł. (około 4 dni). J. spożywa u babci obiady 2 razy w tygodniu, wtedy też spotyka się z matką. Pozwana zapewniała córce korepetycje z przedmiotów ścisłych u członków swojej rodziny. Zajęcia były nieodpłatne, przy czym pozwana w ramach wdzięczności zakupywała podarunki. Strony uzgodniły, że pozwana wystąpi o świadczenie w ramach programu 500plus na dzieci, a następnie rodzice podzielą się tymi pieniędzmi na pół. Decyzją z dnia 30 listopada 2018 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ł. utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Ł. o uznaniu za nienależnie pobrane przez D. C. świadczenie wychowawcze na A. za okres od 1 sierpnia 2016 roku do 30 września 2017 roku w wysokości 500 zł miesięcznie oraz na K. za okres od 1 września 2016 roku do 30 września 2017 roku w wysokości 250 zł miesięcznie oraz o zwrocie nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego na dzieci A. i K. za okres od 1 sierpnia 2016 roku do 30 września 2017 roku w kwocie 10.250 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi na dzień 6 września 2018 roku w kwocie 1.049,53 zł. K. W. (1) oraz jego partnerka wykonują zawód radcy prawnego. Partnerka jest zatrudniona w Urzędzie Miasta i otrzymuje wynagrodzenie w granicach 4.000 zł, natomiast przedstawiciel ustawy wykonuje zawód w ramach prowadzonej przez siebie kancelarii radcowskiej. Za 2016 rok przychód K. W. (1) wyniósł 198.376,28 zł, przy kosztach 112.001,72 zł. Pozwana D. C. jest zatrudniona w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi jako sędzia od dnia 21 lipca 2003 roku. Średni miesięczny dochód netto za okres styczeń-czerwiec 2017 roku wyniósł 9.694,10 zł. Przychód pozwanej za rok 2016 wyniósł 130.934,14 zł, zaś dochód 129.599,14 zł. W ramach podziału majątku wspólnego D. C. otrzymała prawo własności zabudowanej działki rolnej położonej w Ł. przy ulicy (...) stanowiącej działkę nr (...) o pow. 0,3791 ha o wartości 400.000 zł oraz prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 89.900 zł. Z kolei K. W. (1) otrzymał prawo własności nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), zabudowanej domem jednorodzinny o pow. 330m², stanowiącym odrębne prawo własności o wartości 1.000.000 zł, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 87.834 zł, prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 71.000 zł oraz prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 88.500 zł. Jednocześnie K. W. (1) zobowiązał się do całkowitej spłaty kredytu hipotecznego związanego z domem przy ulicy (...). Przedstawiciel ustawy otrzymał również prawo dzierżawy działki położonej w P., ulica (...) wraz z prawem własności budynku letniskowego znajdującego się na działce o wartości 40.000 zł, prawo własności samochodu osobowego L. (...), prawo leasingu samochodu osobowego L. (...), środki pieniężne na rachunkach bankowych, których jest posiadaczem, zaś pozwana środki pieniężne na rachunkach bankowych, których jest posiadaczem. D. C. zobowiązała się do przekazywania połowy świadczeń uzyskanych w ramach programu 500plus. Nadto, pozwana zobowiązała się do partycypowania w płatności rat leasingowych związanych z samochodem L. (...) poprzez uiszczanie koty 1.000 zł miesięcznie do rąk K. W. (1). W dniu 17 maja 2017 roku pozwana dokonała sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) za kwotę 116.500 zł. W czerwcu 2017 roku pozwana nabyła samochód osobowy m. (...). W dniu 23 lutego 2018 roku pozwana oraz P. D. zawarli umowę sprzedaży w formie aktu notarialnego, na mocy której pozwana nabyła udział wynoszący 34/100 w nieruchomości gruntowej położonej w (...) stanowiącej działkę gruntu nr (...) o pow. 0,2447 ha za kwotę 289.000,00 zł. Część ceny w kwocie 100.000,00 zł kupująca zapłaciła stronie sprzedającej przed podpisaniem aktu, zaś reszta ceny w kwocie 189.000,00 zł strona kupująca zobowiązała się zapłacić najpóźniej terminie 5 dni od podpisania aktu. Dnia 18 kwietnia 2018 roku pozwana zawarła umowę sprzedaży z P. D. przyczepy kempingowej rok produkcji 2004 marki H. (...). Cena została określona na kwotę 25.000 zł. Przedstawiciel ustawy wynajmuje jedno z mieszkań uzyskanych w wyniku podziału majątku od

grudnia 2017 roku. Dochód z tego tytułu to 700 zł po opodatkowaniu. Mieszkanie w Ł. przy ulicy (...) zostało sprzedane w maju 2017 roku za kwotę 130.000 zł. Lokal mieszkalny ulicy (...) wymaga remontu. K. W. (1) ponosi koszty związane z przedmiotowym lokalem w wysokości 300-400 zł. Pozwana sprzedała lokal mieszkalny położony w Ł. przy ulicy (...) za 116.000 zł i tę kwotę przeznaczyła na zakup udziału w nieruchomości położonej w miejscowości D.. Pozostała kwota została sfinansowana z pożyczki zaciągniętej przez pozwaną. W dniu 19 kwietnia 2019 roku pozwana wraz ze swoją matką H. C. sprzedały spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) usytuowanego w Ł. przy ulicy (...) za 232.000 zł, udziały stanowiące łącznie 1/27 w nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) bez nr, oznaczonej jako działka gruntu nr (...) za kwotę 8.000 zł oraz prawa i roszczenia związane z korzystaniem z wiaty parkingowej oznaczonej nr (...) w Ł. przy ulicy (...). Z kolei w dniu 26 czerwca 2019 roku pozwana dokonała sprzedaży nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) za 150.000 zł. Dnia 08 maja 2019 roku pozwana wraz z H. C. nabyły nieruchomość położoną w Ł. przy ulicy (...) zabudowaną budynkiem mieszkalnym o pow. 180 m² za cenę 680.000 zł, przy czym D. C. w 25/34 częściach, zaś H. C. w 9/34 częściach.

Przy takim stanie faktów sprawy, sąd pierwszej instancji podniósł, że od czasu wydania wyroku rozwodowego przez Sąd Okręgowy w Łodzi, do czasu wytoczenia powództwa o podwyższenie alimentów, upłynął niecały rok. Niemniej jednak alimenty zasądzone przez Sąd Okręgowy miały charakter wyłącznie symboliczny, a to wobec nieoczekiwanej decyzji małoletniej J., że chce pozostać przy ojcu. Wskutek tej nieprzewidzianej przez strony decyzji dziecka rodzice dziewczynki uzgodnili, że wspólnie będą ponosić w zbliżonym wymiarze koszty utrzymania córki. Kwota 50 zł, która została zasądzona w wyroku rozwodowym wynikała jedynie z obligatoryjnego charakteru tego elementu rozstrzygnięcia. W stosunku do dwójki młodszych dzieci rodzice uzgodnili opiekę naprzemienną. Przedstawiciel ustawy jest rodzicem wiodącym w życiu dziewczynki. Stosunki małoletniej z matką po rozwodzie rodziców pogorszyły się, sama J. C. określała je jako nienajlepsze z racji konfliktu małoletniej z partnerem matki. Koszty utrzymania małoletniej J. sumują się kwotą około 4.000 zł. i kwota ta jest prawdopodobna zważywszy na poziom życia rodziców dziewczynki oraz ich dbałość o rozwój i edukację małoletniej. Tylko na dodatkową naukę języków obcych K. W. (1) wydatkuje kwotę 1.250 zł miesięcznie. Dlatego też, pomimo że pozwana partycypuje w kosztach utrzymania J. poprzez chociażby opłacanie jej zajęć teatralno-muzycznych, Sąd ustalił jej obowiązek alimentacyjny na poziomie 1.500 zł. Niewątpliwie bowiem to na ojcu spoczywa główny ciężar utrzymania dziewczynki i to on w głównej mierze ponosi wydatki z nią związane. W ocenie Sądu wskazana wyżej kwota leży w zakresie możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanej, która wykonuje zawód sędziego. O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy wyrażoną w treści art. 98 § 1 k.p.c. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 785, ze zm.) Sąd obciążył pozwaną nieuiszczoną opłatą od pozwu.

Apelację od powyższego orzeczenia w ustawowym terminie wywiódł pełnomocnik pozwanej D. C., który zaskarżył wyrok w części, to jest w zakresie punktu 1 i 3 wyroku i zarzucił mu:

naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 135 par. 1 i 2 i 138 kro polegające na ustaleniu obowiązku alimentacyjnego pozwanej bez uwzględnienia, że ma ona również obowiązek alimentacyjny wobec dwójki młodszych dzieci, nie uwzględnienie osobistych starań pozwanej i jej wkładu zarówno finansowego jak i rzeczowego w kosztach utrzymania powódki, nie nastąpiła taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby zmianę obowiązku alimentacyjnego pozwanej w stosunku powódki w przeciągu niespełna roku od orzeczenia rozwodowego.

naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik w sprawie a w szczególności art. 233 par. 1 kpc polegające na wybiórczej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności na nie uwzględnieniu wydatków ponoszonych przez pozwaną na powódkę, przekazywania świadczenia wychowawczego 500 + na rzecz przedstawiciela ustawowego, w znacznie większym zakresie ponoszenia przez powódkę kosztów utrzymania pozostałych dzieci niż przez ojca dzieci,

3. naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015 roku (Dz. U. 2015 poz.1800; zm. Dz.U. 2016 poz.1668; zm. Dz.U. 2017 poz.1797) par.4 ust 4 w zw. z par.2

punkt 5 przez zasądzenie od pozwanej na rzecz małoletniej powódki kwoty 4.500 zł tytułem zwrotu kosztów procesu mino ,ze zgodnie z rozporządzeniem kwota ta nie powinna przekraczać 3.600 zł.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zniesienie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację przedstawiciel ustawowy powódki wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się niezasadna. Sąd odwoławczy poddał analizie postępowanie przeprowadzone przez Sąd Rejonowy pod kątem zarzutów pozwanej sformułowanych przeciwko rozstrzygnięciu w apelacji. Po pierwsze nie sposób podzielić stanowiska skarżącego w zakresie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów w zakresie ustalenia możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanej nie naruszyła zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie sposób przypisać jej uchybienia w zakresie swobodnej oceny wszechstronnie przeanalizowanego materiału dowodowego. Podkreślić również należy, że apelacja nie wskazuje skonkretyzowanych uchybień w zakresie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a jedynie neguje ocenę przedstawioną przez Sąd Rejonowy. Wbrew sugestii skarżącego uwadze Sądu tak I jak i II instancji nie umknęło, iż powódka nie jest jedynym dzieckiem stron, lecz ma jeszcze dwójkę rodzeństwa. Fakt ten został dostrzeżony i należyte oceniony poprzez przyjęcie, że w sytuacji kiedy w stosunku do pozostałych dzieci została orzeczona opieka naprzemienna i rodzice na zmianę w takim samym zakresie utrzymują A. oraz K. okoliczność ta nie ma większego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albowiem przedmiotem niniejszego postępowania nie była kwestia obowiązku alimentacyjnego na rzecz A. czy K., a na rzecz J.. Na marginesie podkreślić w tym miejscu należy, że strona pozwana nie wykazała w żaden sposób prawdziwości swoich twierdzeń, iż w znacznie większym zakresie ponosi koszty utrzymania pozostałych dzieci niż ojciec dziecka. Tymczasem to na niej bezspornie spoczywał ciężar wykazania faktu na który się powołuje. Odnosząc się do kolejnych zarzutów podnieść należy, iż strona pozwana zdaje się zupełnie nie dostrzegać, że ustalona w wyroku rozwodowym kwota 50 zł miała istotnie charakter symboliczny z uwagi na wymogi formalne wyroku rozwodowego, a rodzice wspólnie ponosić mieli koszty utrzymania córki w takim samym lub zbliżonym rozmiarze, gdyż oboje mieli sprawować nad nią władzę rodzicielską. Sąd Rejonowy słusznie zaznaczył, iż rozstrzygnięcie co do alimentów w wysokości 50 zł spowodowane zostało niespodziewaną decyzją J. co do zamieszkiwania przy ojcu. W sytuacji kiedy pozwana nie wywiązywała się ze swego obowiązku alimentowania dziecka nie sposób przyjąć konstatacji skarżącej, iż nie nastąpiła taka zmiana stosunków, która uzasadniałaby zmianę obowiązku alimentacyjnego pozwanej mimo upływu stosunkowo krótkiego czasu od orzeczenia rozwodowego. Skoro istotnie stosunki J. z matką po rozwodzie pogorszyły się z uwagi na konflikt powódki z partnerem matki, to słusznie w przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przyjął, że nastąpiła zmiana stosunków polegająca z jednej strony na niedotrzymaniu przez pozwaną ustaleń dotyczących wspólnego partycypowania w kosztach utrzymania córki w takim samym lub zbliżonym zakresie, a nadto wziął pod uwagę, iż matka nie wykonywała ani nie wykonuje osobistej opieki nad córką w takim stopniu, by niwelować finansowy aspekt swojego obowiązku alimentacyjnego, co czynić miała i co również uzasadniało zasądzoną jedynie symbolicznie kwotę 50 zł alimentów.

Nie sposób zgodzić się również ze skarżącą, że Sąd I instancji pominął przy uwzględnieniu wydatków ponoszonych przez pozwaną na powódkę fakt przekazywania świadczenia wychowawczego 500 + na rzecz przedstawiciela ustawowego. Ta okoliczność nie uszła uwadze tak Sądu Rejonowego jak i Sądu Odwoławczego. Odnosząc się do wskazanej okoliczności podnieść należy, że zgodnie przepisami powszechnie obowiązującymi kwestia otrzymywania lub nie świadczenia 500 + nie ma wpływu na wysokość należnych alimentów. Nadto świadczenie 500+ dotyczyło A. i K., a nie J., będącej stroną powodową w niniejszej sprawie.

W zakresie podnoszonej przez skarżącą kwestii uzyskiwanego przez nią wynagrodzenia oraz twierdzenia, że zasądzona kwota alimentów przekraczała możliwości zarobkowe pozwanej przypomnieć trzeba, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, zakres obowiązku alimentacyjnego może i powinien być większy od wynikającego z faktycznych zarobków i dochodów zobowiązanego, jeśli przy pełnym i właściwym wykorzystaniu jego sił i umiejętności zarobki i dochody byłyby większe, a istniejące warunki społeczno-gospodarcze i ważne przyczyny takiemu wykorzystaniu nie stoją na przeszkodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 1975 r. wydany w sprawie sygn. akt III CRN 236/76, opubl. LEX 7875, por. także orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1959 r. wydane w sprawie sygn. akt 3 CR 212/59, opubl. OSPiKA 1960, poz. 41). Przez ustawowe określenie „możliwości zarobkowe i majątkowe” rozumieć zatem należy nie tylko zarobki i dochody rzeczywiście uzyskiwane ze swojego majątku, lecz te zarobki i te dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności i przestrzeganiu zasad prawidłowej gospodarki oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych. Możliwości zarobkowe zobowiązanego nie mogą być zawsze utożsamiane z faktycznie osiąganymi zarobkami. W przypadkach uzasadnionych obejmują one także wysokość zarobków, które zobowiązany jest w stanie uzyskać, lecz nie osiąga ich z przyczyn niezaskługujących na usprawiedliwienie. Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwana jest Sędzią Sądu Rejonowego w Łodzi - a jej miesięczne dochody kształtują się na poziomie co najmniej 9.694 złotych (zaświadczenie z dnia 26.06.2017 r.). Wiedzą notoryjną sądu odwoławczego jest, iż od tego czasu z każdym rokiem dochody te wzrastają , a nie maleją jeśli nie ma szczególnych podstaw ich pomniejszenia. Przy tym twierdzenia pozwanej o uzyskiwaniu wynagrodzenia w wysokości niższej niż wskazana nie zostały poparte żadnymi dowodami. Warto również podkreślić, iż podnoszona przez pozwaną okoliczność zaciągnięcia przez nią pożyczki na cele mieszkaniowe i potrącenia z tego tytułu nie mają znaczenia dla ustalenia jej możliwości zarobkowych i majątkowych, zwłaszcza przy ustalonym przez sąd pierwszej instancji stanie majątkowym pozwanej wynikającym z dokonanego podziału majątku wspólnego. Sąd Najwyższy wielokrotnie bowiem w swych orzeczeniach wskazywał, że: „zadłużenie bankowe pozwanego nie może powodować ograniczenia należnych małoletniemu powodowi środków utrzymania i wychowania. Osoba bowiem, na której ciąży obowiązek alimentacyjny, musi się z tym liczyć przy podejmowaniu wydatków na zakup mebli, telewizora, łódki itp. i ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem obowiązku alimentacyjnego” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 1976 r. sygn. akt III CRN 236/76). Z powyższego wynika, że w stosunku do innych zobowiązań (np. kredytowych) obowiązek alimentacyjny ma charakter priorytetowy. D. C. decydując się na zaciągnięcie jakiegokolwiek zobowiązania musiała zatem liczyć się z koniecznością ponoszenia wyższych wydatków i kalkulować je w budżecie domowym z uwzględnieniem potrzeb swoich dzieci. To, że wskutek zaspokajania własnych potrzeb znalazła się w trudnej sytuacji materialnej, nie zwalnia jej od obowiązku świadczenia na rzecz małoletnich, zwłaszcza, co wymaga wyraźnego podkreślenia pozwana była i jest właścicielką znacznego majątku, choćby w postaci nieruchomości. Zgodnie zaś ze stanowiskiem judykatury w sytuacjach skrajnych, zwłaszcza o charakterze przejściowym, sprostanie obowiązkowi alimentacyjnemu wymagać może nawet poświęcenia części składników majątkowych (zob. wyrok SN z 24 marca 2000 (teza 2) I CKN 1538/99, LEX 51629).

Nie sposób również zgodzić się z twierdzeniami skarżącej, że Sąd I instancji w ślad za sugestiami strony powodowej zawyżył koszty utrzymania małoletniej powódki. Wskazać w tym miejscu należy, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że członkowie rodziny stron przyzwyczajeni są do życia na wysokiej stopie życiowej. Zarówno pozwana, jak i jej były mąż, a także małoletni przez cały okres wspólnego życia korzystali z różnorodnych aktywnych form spędzania czasu wolnego, często wyjeżdżali na wycieczki, brali udział w imprezach kulturalnych i sportowych, rozwijali swoje pasje, zainteresowania i talenty. To wszystko generuje znaczne koszty i podnosi wysokość środków niezbędnych do utrzymania rodziny. Dzieci mają zaś prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie i nie mogą ponosić ujemnych konsekwencji wynikających z decyzji rodziców o rozstaniu. W świetle powyższego zupełnie nieuprawnione jest domaganie się od Sądu aby ustalił wysokość należnych alimentów na poziomie pozwalającym małoletniej powódce na zaspokojenie swoich podstawowych potrzeb.

W świetle przywołanych okoliczności nie sposób przyjąć, że Sąd I instancji dopuścił się naruszenia wskazanych norm prawa materialnego, to jest art. 135§ 1 i 2 i 138 k.r.o.

W zakresie zarzutu dotyczącego zasądzonych przez Sąd kosztów zastępstwa adwokackiego stwierdzić należy, że pisemne motywy wyroku nie zawierają wprawdzie sprecyzowanej podstawy prawnej decyzji sądu pierwszej instancji w tym względzie. Istotnie zaś z treści § 4 ust. 4 w związku z § 4 ust. 1 pkt 9 i § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku – w sprawie opłat za czynności adwokackie – (Dz. U. poz. 1800 ze zm.) wynika, iż minimalna stawka kosztów adwokackich w niniejszej sprawie winna wynosić 3.600 złotych. Jednakże kwota ta ulega zwiększeniu o koszty postępowania zażaleniowego, o których sąd pierwszej instancji miał rozstrzygać, zgodnie z treścią postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 15 listopada 2018 r. (sygn. akt XII Cz 305/18 – k. 588). Wobec brzmienia więc § 10 ust. 2 pkt 1 w związku z § 2 pkt 5 cytowanego wyżej rozporządzenia w grę wchodzi koszt w wysokości 900 złotych, co daje łącznie 4500 złotych.

W tym stanie rzeczy apelacja pozwanej, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała na mocy art. 385 k.p.c. oddaleniu .

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z treścią przepisów z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. . Wielkość należnych stronie powodowej od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przepis § 10 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 4 ust. 4 i § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. cytowanego wyżej.